

fra mig. Jeg haaber imidlertid, at vi inden 3dje Behandling kunne komme til Klarhed over Sagen.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Guldbrandsen) har begæret Ordet angaaende den langelandske Retsbetjents Forhold. Jeg beklager, at det hele Spørgsmaal ikke er fremkommet som en særlig Forespørgsel til Justitsministeren, men, som Sagen nu foreligger, vil jeg give det ærede Medlem Ordet.

Guldbrandsen: Jeg vil tilstaa, at jeg blev noget forbavset ved at høre den højtærede Justitsminister drage det Spørgsmaal frem, der af mig blev omtalt ved 1ste Behandling af det foreliggende Forslag. Det blev den Gang sagt af den højtærede Formand, at dette Spørgsmaal egentlig talt ikke hørte hjemme under denne Sag. Jeg troede altsaa, at den højtærede Justitsminister ikke vilde have draget det frem. Det er imidlertid sket. Den højtærede Justitsminister sagde ved Forslagets 1ste Behandling, at han vilde lade Sagen undersøge, hvorvidt Herredsfoged Krarup i Rudkøbing havde tilbageholdt en Del af det Vederlag, der aarlig blev ydet ham i Kontorholdsgodtgørelse. Han vilde undersøge denne Sag, og den højtærede Minister fortæller nu, at denne Undersøgelse nu er forbi og har givet det Resultat, at Hr. Herredsfoged Krarup har ingen Profit haft ud af at have faaet dette Kontorholdsvederlag at disponere over; Pengene ere gaaede fuldt ud til Lønning af Fuldmægtige og Skrivere. Saaledes lød Forklaringen. Denne Forklaring er dog aldeles ikke tilfredsstillende for mig. Sagen er jo simpelthen den, at den højtærede Minister har undersøgt Sagen paa den Maade, at han bare spurgte vedkommende Herredsfoged om, hvorledes det forholdt sig, og saa har den paagældende Herredsfoged henholdt sig til de aarlige Indberetninger, han er fremkommen med, og fremdeles hævdet deres Rigtighed; og paa denne Maade skal altsaa denne Undersøgelse være afsluttet, og Sagen dermed bragt i Orden. Jeg forstaaar overhovedet ikke, at dette kan kaldes en Undersøgelse. Hvis derimod de paagældende Fuldmægtige og Skrivere vare blevne adspurgte for en Aarrække tilbage i Tiden, vilde jeg kalde det en Undersøgelse; jeg vilde kalde de Resultater, der saa kom frem, de Svar, der saa bleve afgivne, for at være nogenlunde i Stand til at belyse de Spørgs-

maal, her er Tale om. Men at kun Hr. Herredsfoged Krarup selv afgiver en Forklaring i denne Sag, det er ikke ganske fyldestgørende for mig. Jeg er, som sagt, tilbøjelig til at tro, at hvis man var gaaet den Vej, som jeg her har paapeget, vilde Svaret været blevet et ganske andet, og jeg har meget stærke Grunde til at tro det. Imidlertid kan jeg heller ikke rigtig forstaa, at den højtærede Justitsminister kan lægge en saa overdreven Vægt paa Hr. Herredsfoged Krarups Erklæring. Jeg har for nogle Dage siden afgivet et Par Dokumenter til den højtærede Justitsminister; det er en Udskrift af Vidneforklaringer, som ere afgivne for Retten i Rudkøbing, og disse Vidneforklaringer komme blandt andet ogsaa til at strejfe en Erklæring, som Hr. Herredsfoged Krarup i Løbet af 1897 har afgivet til den højtærede Justitsminister; og ved disse Vidneforklaringer viser det sig, at denne Erklæring af Hr. Herredsfoged Krarup paa væsentlige Punkter var ganske ukorrekt. Og naar nu den højtærede Justitsminister altsaa har dette Vidnesbyrd i sin Haand eller i alt Fald i sit Eje — jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister har set det igennem endnu, men i alt Fald har jeg overgivet det til ham — forbavser det mig noget, at der skal tillægges Hr. Herredsfoged Krarups Erklæring en saadan Vægt, som der er blevet tillagt den ifølge den højtærede Justitsministers Udtalelser her i Dag. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Sagen, den kan slet ikke standses med den Forklaring, der er given fra den højtærede Justitsminister; jeg antager, at der vil blive taget fat ad en anden Vej, og at der vil blive ført direkte Klage over og stillet Krav om Undersøgelse af denne Embedsmands Forhold; det antager jeg vil blive Følgen af, hvad der her har fundet Sted. Hvorledes Hr. Herredsfoged Krarup har været stillet ovre i Herning, hvor han tidligere har været Retsbetjent, ved jeg ikke noget om, det kan gerne være, at han har staaet i et meget godt Forhold til afdøde Landstingsmand Thomas Nielsen; jeg er tilbøjelig til at tro, at han har gjort det, og der er vel ogsaa dem, som nok have angivet Grundene dertil; jeg skal ikke her nærmere angive disse Grunde, men i alt Fald ere de Grunde, som angives, ikke af den Art, at de i særlig Grad komme til at tale til Herredsfoged Krarups Ros. Jeg kan altsaa heller ikke tillægge den rosende Udtalelse om Herredsfoged Krarup, som fremkom i „Herning Folkeblad“, da han